

1949 Jul 1 ILO Genève

508 Konvensjon 96 om arbeidskontorer som tar betaling.

Revidert ved konvensjon om revisjon av sluttbestemmelsene 26. juni 1961.

Oversettelse

Den Internasjonale Arbeidsorganisasjons generalkonferanse

som av styret for det Internasjonale Arbeidsbyrå er blitt sammenkalt i Genève, og

som trådte sammen til sin toog-tredevte sesjon den 8. juni 1949, og

som har bestemt at det skal vedtas visse forslag med hensyn til revisjon av konvensjonen av 1933 vedrørende arbeidskontorer som tar betaling, vedtatt av konferansen på dens syttende sesjon, en sak som er tiende punkt på dagsordenen, og

som har bestemt at disse forslag skal ha formen av en internasjonal konvensjon som kan utfylle konvensjonen av 1948 om arbeidsformidling, en konvensjon som bestemmer at hver medlemsstat der konvensjonen er i kraft, skal opprettholde eller sikre opprettholdelse av en fri offentlig arbeidsformidling, og

som finner at slik formidling bør være tilgjengelig for alle kategorier av arbeidere

vedtar den første dag i juli i året nitten hundre og ni og førti følgende konvensjon, som skal benevnes Den re-

viderte konvensjon av 1949 om arbeidskontorer som tar betaling:

Første del. Alminnelige bestemmelser.

Art. 1. 1. I denne konvensjon betyr uttrykket «arbeidskontor som tar betaling» —

- a) arbeidskontorer som driver ervervsmessig formidlingsvirksomhet, dvs. alle personer, selskaper, institusjoner, organer eller organisasjoner som tjener som mellomledd for å skaffe sysselsetting for en arbeider eller for å skaffe en arbeider til en arbeidsgiver, i den hensikt enten direkte eller indirekte å oppnå en eller annen pengemessig eller annen materiell fordel fra arbeidsgiveren eller arbeideren. Uttrykket omfatter ikke aviser eller andre publikasjoner dersom de ikke helt eller hovedsaklig utgis for å tjene som mellomledd mellom arbeidsgivere og arbeidere.
- b) arbeidskontorer som ikke driver ervervsmessig formidlingsvirksomhet, det vil si de organer for et selskap, en institusjon, et kontor eller annen

organisasjon som foretar formidling og som, skjønt de ikke drives med pengemessig eller annen materiell vinning for øye, tar innmeldingspenger, kontingent eller andre avgifter av arbeidsgiveren eller arbeideren.

2. Denne konvensjon gjelder ikke formidling og forhyring av sjøfolk.

Art. 2. 1. Enhver medlemsstat som ratifiserer denne konvensjon skal i sin ratifikasjonserklæring meddele om den godtar bestemmelsene i annen del av konvensjonen der det fins bestemmelser for trinnvis avvikling av arbeidskontorer som driver ervervsmessig formidling og reguleringsbestemmelser for andre kontorer, eller om den godtar bestemmelsene i tredje del, der det fins bestemmelser om regulering av arbeidskontorer som tar betaling, herunder kontorer som driver ervervsmessig formidling.

2. Enhver medlemsstat som godtar bestemmelsene i tredje del av konvensjonen kan senere meddele generaldirektøren at den godtar bestemmelsene i annen del. Fra og med datoen for registreringen av en slik meddelelse hos generaldirektøren skal bestemmelsene i tredje del av konvensjonen opphøre å gjelde for vedkommende medlemsstat, og bestemmelsene i annen del skal gjelde for den.

Annen del. Trinnvis avvikling av arbeidskontorer som tar betaling, og som driver ervervsmessig formidling, og regulering av andre kontorer.

Art. 3. 1. Arbeidskontorer som tar betaling og som drives i ervervsøyemed slik disse er definert i punkt 1. a i artikkel 1, skal avvikles innen en bestemt tidsfrist som fastsettes av rette myndighet.

2. Slike kontorer skal ikke avvikles før det er opprettet offentlig arbeidsformidling.

3. Rette myndighet kan fastsette forskjellige frister for avvikling av kontorer som tar seg av forskjellige grupper av personer.

Art. 4. 1. I tidsrommet som går forut for avviklingen skal arbeidskontorer som tar betaling og som driver ervervsmessig formidlingsvirksomhet —

- a) være underlagt kontroll fra rette myndighet, og
- b) bare ta betaling og godtgjøring av utlegg etter en skala som skal forelegges og godkjennes av rette myndighet, eller fastsettes av denne myndighet.

2. Slik kontroll skal særlig ta sikte på å avskaffe alle misbruk som henger sammen med driften av arbeidskontorer som tar betaling og som driver ervervsmessig formidlingsvirksomhet.

3. Med dette for øye skal rette myndighet på passende måte samrå seg med vedkommende arbeidsgiver- og arbeiderorganisasjoner.

Art. 5. 1. Det skal være tillatt for rette myndighet å gjøre unntak fra bestemmelsene i punkt 1 i artikkel 3 i denne konvensjon i særlige tilfelle for bestemte grupper av personer som er nøyaktig definert i landets lover eller forskrifter, når ikke passende formidlingstiltak uten vansker kan bli gjort for disse personer innen rammen av den offentlige formidlingstjeneste, men slike unntak må gjøres bare etter samråd med vedkommende organisasjoner av arbeidsgivere og arbeidere på passende måte.

2. Alle arbeidskontorer som tar betaling og som det i samsvar med denne artikkel er gjort unntak for —

- a) skal være underlagt kontroll av rette myndighet,
- b) skal være i besittelse av en årlig bevilning som kan fornyes av rette myndighet,
- c) skal bare ta betaling og beregne seg godtgjøring av utgifter etter en skala som forelegges for og godkjennes av rette myndighet, eller fastsettes av denne myndighet,
- d) skal bare formidle arbeidere til utlandet, dersom de har tillatelse fra rette myndighet til å gjøre dette, og det skjer i samsvar med vilkår som fastsettes ved gjeldende lover eller forskrifter.

Art. 6. Arbeidskontorer som ikke driver ervervsmessig formidlingsvirksomhet, men som tar betaling slik som definert i punkt 1. b av artikkel 1 —

- a) skal ha autorisasjon fra rette myndighet og skal være underlagt kontroll fra denne myndighets side,
- b) skal ikke kreve betaling utover den skala for betaling som er forelagt rette myndighet og godkjent av denne eller er fastsatt av rette myndighet, idet det blir tatt nøye hensyn til de utgifter som er pådratt,
- c) skal bare formidle arbeidere til utlandet dersom de får tillatelse til å gjøre dette av rette myndighet, og på vilkår fastsatt ved gjeldende lover eller forskrifter.

Art. 7. Rette myndighet skal ta de nødvendige skritt for å forvisse seg om at arbeidskontorer som ikke tar betaling utfører sitt arbeid gratis.

Art. 8. Passende straffer deriblant om nødvendig inndragning av de bevillinger

og tillatelser som er fastsatt ved denne konvensjon, skal fastsettes for ethvert brudd på bestemmelsene i denne del av konvensjonen eller på alle lover eller forskrifter som setter dem ut i livet.

Art. 9. Det skal i de årlige rapporter som skal sendes inn i samsvar med artikkel 22 i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons konstitusjon, tas med alle nødvendige opplysninger om de unntak som tillates etter artikkel 5, og herunder spesielt opplysninger om hvor mange kontorer det er gjort slike unntak for, om omfanget av deres virksomhet, om grunnene til unntakene, og om rette myndighets kontroll av vedkommende kontorens virksomhet.

Tredje del. Regulering av arbeidskontorer som tar betaling.

Art. 10. Arbeidskontorer som tar betaling og driver ervervsmessig formidling som definert i punkt 1. a av artikkel 1 —

- a) skal være underlagt kontroll fra rette myndighets side,
- b) skal være i besittelse av en årlig bevilling som kan fornyes av rette myndighet,
- c) skal bare kreve betaling og dekning av utgifter i samsvar med en skala forelagt for og godkjent av rette myndighet eller fastsatt av samme myndighet,
- d) skal bare formidle arbeidere til utlandet med tillatelse av rette myndighet og på vilkår fastsatt i gjeldende lover og forskrifter.

Art. 11. Arbeidskontorer som tar betaling og som ikke driver ervervsmessig formidling som definert i punkt 1. b av artikkel 1 —

- a) skal ha godkjennelse fra rette myndighet og skal være underlagt kontroll fra denne myndighets side,
- b) skal ikke forlange betaling utover den skala som er forelagt for og godkjent av rette myndighet eller fastsatt av denne myndighet idet det blir tatt nøye hensyn til de utgifter som er pådratt, og
- c) skal bare formidle arbeidere til utlandet med tillatelse av rette myndighet og på vilkår fastsatt i gjeldende lover og forskrifter.

Art. 12. Rette myndighet skal ta de nødvendige skritt for å forvisse seg om at arbeidskontorer som ikke tar betaling utfører sitt arbeid gratis.

Art. 13. For ethvert brudd på bestemmelsene i denne del av konvensjonen eller på lover eller forskrifter som setter dem i verk, skal det fastsettes passende straffer, herunder om nødvendig

inndragning av de bevilninger og tillatelser som denne konvensjon har bestemmelser om.

Art. 14. Det skal i de årlige rapporter som skal sendes inn i samsvar med artikkel 22 i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons konstitusjon, tas med alle nødvendige opplysninger om de tiltak som av rette myndighet treffes for å kontrollere virksomheten ved arbeidskontorer som tar betaling, og herunder særlig kontorer som driver ervervsmessig formidlingsvirksomhet.

Fjerde del. Forskjellige bestemmelser.

Art. 15. 1. Når en medlemsstat omfatter store områder der rette myndighet, på grunn av lav befolkningstetthet eller utviklingsnivået i området regner det ugjørlig å sette bestemmelsene i denne konvensjon ut i livet, kan myndighetene etter samråd med eventuelle organisasjoner for vedkommende arbeidsgivere og arbeidere unnta slike områder fra å gjennomføre konvensjonen, enten generelt eller med de unntak for spesielle bedrifter eller yrker som den måtte finne passende.

2. Enhver medlemsstat skal, i den første årsrapport om gjennomføringen av denne konvensjon, som den sender inn i samsvar med artikkel 22 i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons konstitusjon, oppgi hvilke områder den akter å gjøre bruk av bestemmelsene i denne artikkel og den skal oppgi grunnene til at den akter å gjøre bruk av dem; enhver medlemsstat skal etter datoen for sin første årsrapport bare gjøre bruk av bestemmelsene i denne artikkel, når det gjelder de områder som er blitt oppgitt på denne måte.

3. Enhver medlemsstat som gjør bruk av bestemmelsene i denne artikkel skal i senere årsrapporter oppgi ethvert område der den gir avkall på retten til å nytte bestemmelsene i denne artikkel og den skal underrette om framgang som er gjort med hensyn til trinnvis gjennomføring av konvensjonen i slike områder.

Femte del. Sluttbestemmelser.

Art. 16. De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal sendes generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå til registrering.

Art. 17. 1. Denne konvensjon skal være bindende bare for de medlemsstater av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon som har fått sine ratifikasjoner registrert hos generaldirektøren.

2. Den skal tre i kraft tolv måneder etter den dato da to medlemsstaters ratifikasjoner er blitt registrert hos generaldirektøren.

3. Deretter skal denne konvensjon tre i kraft for enhver medlemsstat 12 måneder etter at dens ratifikasjon er blitt registrert hos generaldirektøren.

Art. 18. 1. Erklæringer som i samsvar med punkt 2 i artikkel 35 av den Internasjonale Arbeidsorganisasjons konstitusjon blir sendt generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå skal oppgi:

- a) de områder der medlemsstaten påtar seg uavkortet å gjennomføre konvensjonens bestemmelser,
- b) de områder der medlemsstaten påtar seg å gjennomføre konvensjonens bestemmelser med visse forbehold, sammen med opplysninger om disse forbehold,
- c) de områder der konvensjonen ikke kan gjennomføres, og årsakene til at den ikke kan gjennomføres,
- d) de områder som det forbeholder seg å treffe senere avgjørelse for.

2. De forpliktelser som ble omtalt i bokstavene (a) og (b) av punkt 1 i denne artikkel skal betraktes som en integrerende del av ratifikasjonen og skal ha en ratifikasjons virkninger.

3. Ethvert medlem kan til enhver tid ved en etterfølgende erklæring tilbakekalle helt eller delvis reservasjoner som ble tatt i dens opprinnelige erklæring etter bokstavene (b), (c) eller (d) av punkt 1 i denne artikkel.

4. Ethvert medlem kan til enhver tid, når konvensjonen kan være gjenstand for oppsigelse i samsvar med bestemmelsene i artikkel 20, sende generaldirektøren en erklæring som endrer i en annen retning innholdet av en tidligere erklæring, og som opplyser om stillingen med hensyn til de områder den måtte oppgi.

Art. 19. 1. Erklæringer som blir sendt generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå i samsvar med punktene 4 eller 5 av artikkel 35 i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons konstitusjon, skal oppgi om konvensjonens bestemmelser vil bli gjennomført i de områder det gjelder med eller uten forbehold; når erklæringen oppgir at konvensjonens bestemmelser vil bli gjennomført med forbehold, skal den oppgi enkeltheter om disse forbehold.

2. Vedkommende medlemsstat, medlemsstater eller vedkommende internasjonale myndigheter kan til enhver tid ved en etterfølgende erklæring helt eller delvis gi avkall på sin rett til å påberope seg de forbehold som er tatt i en tidligere erklæring.

3. Vedkommende medlemsstat, medlemsstater eller vedkommende internasjonale myndigheter kan til enhver tid, når denne konvensjon kan være gjenstand for oppsigelse i samsvar med bestemmelsene i artikkel 20 sende generaldirektøren en erklæring som endrer i en annen retning innholdet av en tidligere erklæring og som opplyser om stillingen når det gjelder gjennomføring av konvensjonen.

Art. 20. 1. Et medlem som har ratifisert denne konvensjon, kan oppsi den når 10 år er gått fra den dag konvensjonen trådte i kraft, ved å sende melding herom til generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå til registrering. Slik oppsigelse er ikke gyldig før et år etter at den er blitt registrert.

2. Hvert medlem som har ratifisert denne konvensjon og som ikke innen et år etter utgangen av den 10-årsperiode som er nevnt i foregående punkt, gjør bruk av den oppsigelsesrett som står i denne artikkel, er bundet for ytterligere 10 år, og kan deretter oppsi konvensjonen ved utgangen av hver 10-års periode etter de regler som er fastsatt i denne artikkel.

Art. 21. 1. Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå skal underrette alle medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon om registreringen av alle ratifikasjoner og oppsigelser som er meddelt ham av medlemmer av Organisasjonen.

2. Når generaldirektøren underretter medlemmene av Organisasjonen om registreringen av den siste av de ratifikasjoner som behøves for å sette konvensjonen i kraft, skal han henlede medlemmenes oppmerksomhet på den dato da konvensjonen vil tre i kraft.

Art. 22. Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå skal gi generalsekretæren for de Forente Nasjoner fullstendige opplysninger om alle ratifikasjoner og oppsigelser som registreres av ham etter bestemmelsene i foregående artikler, for å registreres i samsvar med artikkel 102 i de Forente Nasjoners Pakt.

Art. 23. Når Styret for det Internasjonale Arbeidsbyrå anser det nødvendig, skal Styret forelegge for generalkonferansen en rapport om hvordan konvensjonen virker, og undersøke om det er ønskelig at spørsmålet om hel eller delvis revisjon av konvensjonen blir oppført på konferansens dagsorden.

Art. 24. 1. Hvis konferansen vedtar en ny konvensjon som endrer denne konvensjon helt eller delvis, og intet annet er bestemt i den nye konvensjon, skal a) et medlems ratifikasjon av den nye

reviderte konvensjon ipso jure innebære en øyeblikkelig oppsigelse av denne konvensjon uten hensyn til bestemmelsene i art. 20, forutsatt at den nye reviderte konvensjon er trer i kraft;

- b) denne konvensjon ikke lenger kunne ratifiseres av medlemmene fra den dag da den nye reviderte konvensjon trer i kraft.

2. Denne konvensjon skal i alle tilfelle vedbli å være i kraft i sin nåværende form og med sitt nåværende innhold for de medlemmer som har ratifisert den, men som ikke har ratifisert den reviderte konvensjon.

Art. 25. Den engelske og den franske utgave av denne konvensjonens tekst er like autentiske.